Николина БАРБУТЕВА

НЯМА ДА СЛОМИТЕ ДУШАТА МИ

Колко думи на неискреност, на обида и на безразличие срещнах по пътя си без да има причина, за да го заслужа! Колко много хора бяха прикрити с мен и фалшиво се правеха на приятели! Колко пъти все някой друг искаше да ми отнеме това, което сама съм си заслужила и трябваше да го получа, греейки в светлините на прожекторите! Не виждах как ще намеря спасение от коварните хора, които мислеха как да ме спънат и отместят от пътя си, защото в това бяха най-добри. В душата ми имаше гняв, но знаех, че за да победя, за да съм по-добра от тях, трябва да се изправя и да защитя това, което имам в душата си – желанието никога да не бъда повалена на земята и сразена. Затова ставах от прахта, въздъхвах и тръгвах да се боря, каквото и да става, каквото и да ми кажеха.

Защото в душата си имам толкова много любов, която не може да бъде сломена. Ако гласът ми не бъде чут, ще изкрещя толкова силно, че природата да се разтресе чак. Ако някога загубя, то ще е защото съм позволила да сломят душатаа ми. Но аз няма да премълча, няма да се смиря, няма да чакам просто да ме отмине предизвикателството. Защото най-сигурното в несигурността. Няма да видя нови хоризонти, ако стоя на едно място, обкръжена от онези, които искат да ми отнемат светлината. Които искат да ме смалят, за да станат исполини те. Колкото и сълзи да пролея, ако не се боря, зная каква ще е съдбата ми.

Бурите съществуват, за да ни разтърсят и променят. Да ни научат да не се огъваме, когато трябва да бъдем себе си. Те ни моделират да ставаме по-добри, с по-богати души. Да се превръщаме в нечия опора, да ставаме мъдри, но и свободни. Нищо не идва при нас, ако не отидем сами при него. Добрите мисли и думи са само началото, но вътрешната нагласа и повикът на душата, ще ни изведат от сянката на съмнението и ще ни накарат да покажем сиянието си.

Омръзнало ми е да се съмнявам във възможностите си, дарбите си и бъдещето си. Аз съм силна, обичана, стремителна, забележима. Тежките разочарования са минали уроци. Видях сред тълпата от лицемери на кого тихо да се доверя. Намерих онези души, които да ме карат да се усмихвам. Не крия белезите си. Те имат своята история. Те я разказват на тези, които искат да чуят. Само аз си зная какво те ми нашепват, но зная също, че те са онези победи, които много хора не са вярвали, че ще имам. Те лежат в дълбините на душата ми и са ретроспекцията, която ми показва, че винаги съм вървяла само напред.

Всичко тече и всичко се променя, но чистотата на душата трябва да се извисява над всичко. В нея трябва да има живот, веселие, богатство. На нея не трябва да се изменя нито пък да се оставяме да ни бъде купена. Трябва да сме толкова посветени на запазването й, тъй като само нейната сила ще ни спасява в трудни моменти. Притежанието й е знак, че никога няма да бъдем пречупени, че ще стоим твърдо на земята, уверени в щастливия край на всяка уж безнадежна ситуация. Обърнем ли гръб на душата си и на това в нея, на какво можем да разчитаме? Това е все едно дървото да остане без корен, морето да пресъхне, Земята да спре да се върти.

„Няма да сломите душата ми.“ Това е послението, което без съмнение ще е и последната мисъл в мен, която ще премине през ума ми, напускайки този свят.